

Când muza se alintă în poezie, totul devine melodie binefăcătoare, izvorâtă din clapele pianului care uitase să mai cânte. Lăsând emoțiile vizibile în scris, autorul aduce simțirea bucuriei la extaz. A înțelege iubirea, depășește limbajul în capacitate, și nici nu o poți descrie perfect în grai omenesc obișnuit.

Sunt cântecul și plânsul laolaltă,
De ați ști voi durerea ce m-apasă,

Ați plânge când ieșiți în zori din case.

Mușcatele mov vibrează și înfloresc în zorii dimineții, autorul simțindu-se prins în hora minunată aranjată de soartă la masa tăcerii, iar frunzele de noroc se oglindesc în lumina luceafărului de sub geană. Tangoul inimii se dansează inundând suflete, și când se iubește și când se suferă. Cu mâinile desfrunzite, când ninge cu flori de pădărie, așteptăm „un tren albastru” încărcat cu fericire... și noi și autorul. O întâlnim în poezie pe fata de dac cu ia înflorată, care aduce tradiția și portul popular ca imagine de neuitat. Blândețea din icoane, trecerea prin vremuri cu demnitate și recunoștință, rămân dorințe nemuritoare pentru noi toți.

Doina Bârcă